

Το γενεαλογικό δένδρο της Οικογένειας Κοηλίτση

του Νίκου Κοηλίτση*

Ο πατέρας μου ήτανε ένα από τα έξι παιδιά του Νικόλη και της Αννετούς, τέσσερα αγόρια και δυο κορίτσια.

Μαρίτσα, Μιητιάδης, Γιώργος, Αντώνης, Κώστας, Δέσποινα. Τα τέσσερα όλη μάθανε γράμματα στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Οι δυο έγιναν δάσκαλοι και βοήθησαν τον τρίτο να γίνει γιατρός και μετά βοήθησαν και το τέταρτο αγόρι να γίνει κι αυτός δάσκαλος. Η οικογένεια Κοηλίτση ήτανε οικογένεια των γραμμάτων, έλεγαν οι Κυθραιώτες. Ο παππούς Νικόλης Κοηλίτσης, ένας αγράμματος μυλωνάς, ήταν από την Μουσουλήτα, ένα χωριό της Μεσαορίας. Ερχόντουσαν στην Κυθραία για να αλέσουν το σιτάρι και κριθάρι και να το μεταφέρουν με το κάρο στη Λευκωσία για τους φούρνους. Νοίκιασε το μύλο Μαρμαρέτην, στο μέσο της Κυθραίας κοντά στη Χαραγή, δηλαδή το μέρος που το νερό διενέμετο στην Κάτω Κυθραία. Εκεί πανδρεύτηκε την Αννετού, από οικογένεια πολύ καλή, του Παπατσιαρτιάση, αληθιά σημαδεμένη με ουιές στο πρόσωπο από ευηογιά. Γι' αυτό η Αννετού η πασσαήλου καταδέχθηκε τον Νικόλη, ένα μυλωνά και κάρατζη. Πώς ένας αγράμματος άνθρωπος μυλωνάς, μπόρεσε καν να συηλάβει στο μυαλό του να σπουδάσει παιδιά την εποχή εκείνη, που μόνο προνομιούχοι πλούσιοι μπορούσαν να κανουν τέτοιο εγχείρημα; Κανένας δεν έδωσε την απάντηση. Από την οικογένεια της Αννετούς ήταν μορφωμένοι πλούσιοι, όπως ο Ματθαίος Κωνσταντινίδης, η οικογένεια Λεύκου Λουκαϊδη, η οικογένεια Νικοηαϊδη (Αντης Νικοηαϊδης καρδιοχειρουργος στο St Mary's Hospital). Από εκεί πήρε ίσως τις ιδέες και φιλοδόξησε τη σπουδή των παιδιών του. Ο Κοηλίτσης ο Νικόλης είχε ένα μαθηματικό μυαλό που όλοι τον θαύμαζαν και τον συμβουλεύονταν. Τους λογαριασμούς και τα προβλήματα τα έβλεπε νοερά στο μυαλό του, χωρίς μοιύβι και χαρτί, γιατί ήταν αγράμματος. Ο θεός μου Γιώργος και μετά ο γιός του Τάκης είχαν τέτοιες ικανότητες. Μαθηματικοί, ποιητές, φιλόσοφοι. Ποηλιά διδάχθηκα απ' αυτούς.

Ο Νικόλης ο Κοηλίτσης που δεν ήξερε γράμματα και για να αριθμήσει έκαμνε μικρούς κύκλους (γυριηλούθκια) φαίνεται πως είχε γνώσεις αστρονομίας και τον φώναζαν να πει την ώρα για να κόψουν το νερό στο χωράφι τους. Όπως είπα προηγουμένως, ο κάθε Κυθραιώτης είχε και τη νομή του να πάρει νερό σε καθορισμένη μέρα και ώρα. Επειδή δεν υπήρχαν ρολόγια, ο Κοηλίτσης ο Νικόλης

* Νίκος Κοηλίτσης ιατρός (MD, LAH, FRCS) 23/5/1925-8/9/2002.

Από την αυτοβιογραφία του «Οι δυο οψεις του νυστεριού ενός χειρουργου, σσ. 28-34).

ήτανε το ρολόι, βλέποντας την ημέρα τη βούρνα του Πενταδάκτυλου και τη νύκτα τ' άστρα. Ο λόγος του ήτανε δεκτός κι από τις δυο πλευρές. Μπορούσε να σου πει για την κινητή εορτή του Πάσχα, την ημερομηνία που θα πέσει σε δέκα, είκοσι, εκατό χρόνια. Πώς έφθανε στη σωστή απάντηση; Μιλούσε με τα μυστικά του φεγγαριού (σεληνιακούς μήνες); Μιλώντας για τη βούρνα του Πενταδάκτυλου, όταν ήταν γεμάτη με φως ήτανε μεσημέρι κι όταν υπήρχε σκιά δεξιά ή αριστερά ανάλογα υπολογιζόταν η ώρα. Όταν κάποιος από την Αμερική έφερε το ρολόι στην Κυθραία με τη χρυσή αλυσίδα και η αδελφή του τον φώναξε από το καφενείο για φαγητό, έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του το ρολόι και πιστοποίησε πράγματι ότι η ώρα ήταν δώδεκα, ο καφετζής του χωριού κοίταξε τη βούρνα του Πενταδάκτυλου που δεν γέμιζε τελείως από το φως και του είπε, «με το συμπάθιο, κύριε, είσαι ένα κάρτο μπροστά».

Πρώτος, λοιπόν, βγήκε δάσκαλος ο πατέρας μου και δεύτερος ο θεός ο Γιώργος, ένας άνθρωπος τέλειος – δάσκαλος, φιλόσοφος – που άφησε εποχή όπου δίδαξε. Τα δυο αδέλφια ήταν πολύ αγαπημένα κι έτσι έμειναν μέχρι τα τέλη της ζωής τους. Ο πατέρας μου θυμάμαι που αστειευόταν το θείο τον Γιώργο, γιατί η γυναίκα του Ροδού, μια γυναίκα με ήθος και με κάλλος, καταγόταν από πριγκιπική οικογένεια. Και πράγματι είχε πριγκιπικό αίμα. Ήτανε κόρη της Χατζηαγγελικώς, μιας δραστήριας, έξυπνης γυναίκας, και του Πέτρου (Κεληόπετρου), επιχειρηματία του χωριού. Η Χατζηαγγελικώ ήτανε εγγονή ενός Conte Peron κι η ιστορία έχει ως εξής. Ο Conte Peron ήτανε πρέσβης της Γαλλίας με έδρα του τη Λάρνακα, όπου βρίσκονταν όλα τα consolata την τότε εποχή. Ο Peron είχε τέσσερα παιδιά, τρία αγόρια κι ένα κορίτσι με το όνομα Mandalena. Η κόρη αγάπησε κάποιον Χατζηαντώνη από τον Άγιο Σέργιο της επαρχίας Αμμοχώστου. Οι γονείς δεν εδέχθηκαν το γαμπρό γιατί ήταν αθιόθρησκος, μη καθολικός, κι οι δυο νέοι αλληλοσπίασαν κι έφυγαν με καϊκι. Ο πασάς της Κύπρου έστειλε φρεγάτα για ν' ανακόψει τον πλοούν του καϊκιού, αλλή το ζευγάρι φαίνεται ότι πλήρωσαν αρκετά φλωρίνια και η φρεγάτα επέστρεψε άπρακτη. Στην αναφορά προς τον πασά είπαν ότι ερεύνησαν το καϊκι και δε βρήκαν το ζευγάρι. Αποβιβάστηκαν στη Ρόδο κι απ' εκεί στη Σύρο, όπου υπήρχαν οι λεγόμενοι Φραγκοσυριανοί, και οι νόμοι της εκκλησίας φαίνεται να ήταν πιο χαλαροί.

Εκεί η Μανταλένα ασπάστηκε την Ορθόδοξη θρησκεία κι έγινε ο γάμος. Τέσσερα παιδιά γεννήθηκαν από αυτό το γάμο, τρία κορίτσια κι ένα αγόρι που κρατά ακόμα το όνομα της οικογένειας Peron. Όλες παντρεύτηκαν Κύπριους. Η Χατζηαγγελικώ παντρεύτηκε τον Πέτρο κι η θεία Ροδού ήτανε κόρη του. Παντρεύτηκε το θείο το Γιώργο κι έκαναν έξι παιδιά – τον Τάκη, Αγγελικώ, Νίκο, Ανδρέα, Μηλίτσα, Γιαννούλα. Σε πολύ νεαρή ηλικία η Ροδού έπαθε οστεομυελίτιδα και της έκοψαν το πόδι. Εμείς πάντα θυμόμαστε τη θεία Ροδού με τις πατερίτσες.

Ο Τάκης* που είναι γιατρός, όπως είπα, ήτανε και είναι μια εξαιρετική διάνοια. Ένα μαθηματικό μυαλό με τεράστια μνήμη. Μπορούσε να απομνημονεύσει κατά σειρά 60 αριθμημένα αντικείμενα. Φερ' ειπείν ο αριθμός ένα αντιπροσώπευε φλιτζάνι, το δύο κάδρο, το τρία νερό, το τέσσερα κρασί κι ούτω καθ' εξής. Όταν τον ρωτούσες τον αριθμό 25 θα σου έλεγε το αντικείμενο που αριθμούσε. Έγραφε ποιήματα στα 82 χρόνια. Σαν γιατρός ήτανε προικισμένος με διαγνωστικές ικανότητες πολύ πιο ψηλά του μέσου όρου.

Δεύτερος γιος ο Νίκος και οι δυο μας πρώτοι πήραμε το Κολλίτσις, παρατσούκλι του παππού μας. Ήτανε ο πιο αγαπητός μου ξάδελφος. Δυστυχώς, η μοίρα μας χώρισε πολύ νωρίς. Εκείνος έφυγε για την Αφρική κι εγώ για την Αθήνα και μετά Αγγλία. Ειδωθήκαμε μόνο λίγο πριν τον πρόωρο θάνατο του από ανίατη αρρώστια.

Τα άλλα παιδιά του θείου μου του Γιώργου ευτύχησαν να δουν παιδιά κι εγγόνια, όλα μεγάλης πνευματικής αξίας. Ο καλύτερος μου φίλος Αιμίλιος παντρεύτηκε εγγονή του θείου του Γιώργου κι έτσι γίναμε όχι μόνο φίλοι και κουμπάροι αλλά και συγγενείς.

Εμένα με βοήθησαν πολύ κι οι δυο στα γυμνασιακά μου χρόνια. Μ' έμαθαν την καρκινική επιγραφή στα Λατινικά που όποθεν την διαβάσεις – Βορρά προς Νότο, Νότο προς Βορρά, Ανατολή προς Δύση και Δύση προς Ανατολή – διαβάζεις το ίδιο:

SATOR	}	= Ο σπορέας απολαμβάνει τα εαυτού έργα;;
AREPO		
TENET		
OPERA		
ROTAS		

Όπως επίσης τις Λατινικές εξαιρέσεις που απομνημονεύονται σαν ποίημα (γενική πληθυντικού -ium):

Canex senex pater mater
strues uvenis και frater
έτι δε το sedes mensis
και το vades volucris.

Ει κεν σμικρόν επί σμικρώ καταθείης και θαμά τούτο έρδοις, ταχ' αν μέγα και το γένοιτο. (Φασούλι φασούλι γεμίζει το σακούλι).

Πριν 70 χρόνια, όταν ο σοσιαλισμός κι ο κομμουνισμός ήτανε στα σπάργαλα του και οι κομμουνιστές ήτανε μετρημένοι και δακτυλοδείχνοντο, ο θείος ο Γιώργος

* Πρόκειται για το γιατρό Τάκη Νικοηαΐδη.

ρωτήθηκε από τον Σκαπανέα, ένα χωριανό μας, να πει τη γνώμη του για το νέο δόγμα. Η απάντηση του ήταν επιγραμματική:

«Ανήκω στην ανθρώπινη φυλή
Έχω μια πατρίδα τη γη
Έχω μια θρησκεία την αγάπη
Ούτοι συνέχθην αλλιά συμφιθέιν έφυν.
(Δεν γεννήθηκα να μισώ, αλλιά ν' αγαπώ).

Στις διακοινοτικές φασαρίες ο θεός μου μπήκε στη μέση των εξτρεμιστών Τουρκοκυπρίων και Ελληνοκυπρίων κι απεσόβησε ασχήμιες, λέγοντας: «Παιδιά, ρίξτε τα όπλα σας. Μας ενώνουν πολύ πιο ποηλιά απ' ό,τι μας χωρίζουν. Δώστε τα χέρια ξανά και φέρτε την ειρήνη στο χωριό μας». Έτσι κι έγινε. Αλλιά φευ. Τι τραγική ειρωνεία! Εκείνος κι η γυναίκα του θεία Ροδού βρήκανε οικτρό θάνατο στο σπίτι τους μέσα από βόλι του Αττίλα.

Και δυο, λοιπόν, δάσκαλοι στις αρχές της εκατονταετηρίδας αποφάσισαν να στείλουν τον τρίτο αδελφό να σπουδάσει γιατρός. Πέρασαν τα οκτώ χρόνια σπουδής του θεού μου και ξέσπασε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος. Βρέθηκε εθελοντής στρατιωτικός ιατρός. Από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Κανένα γράμμα, καμιά είδηση. Οι γονείς έπεσαν σε μαρασμό και πίστεψαν πως κάπου χάθηκε στον πόλεμο κι ήτανε μέσα στους αγνώστους στρατιώτες. Άρχισαν κι έκαναν το μνημόσυνο του. Ο πατέρας μου τους παρηγορούσε και στα κλάμματα της Αννιτσούς της απήγγειλε:

«Κι είπε στην μάνα την μικρή η Μάνα η μεγάλη:
Έβγα να πάρεις τα βουνά κι όπου ιδείς και θάλληι
δάφνης κλώνάρι δροσερό, πέσε και προσευχήσου,
γονάτισε και φίλα το, γιατί είναι το παιδί σου».

Μετά λίγο καιρό ο Νικόλας έπαθε τσάκρυσμα (κήλη, τη λέγανε πούζα) από το ντέρτι του. Έτσι νόμιζαν τότε, ότι από το μαράζι πάθαινες κήλη. Ο πατέρας μου, σαν ο μεγαλύτερος αδελφός, πήρε την ευθύνη να τον βρει. Όλη η οικογένεια στο πόδι. Σε λίγο χρονικό διάστημα ο πατέρας μου βρέθηκε στην Αθήνα. Πήγε στη στρατιωτική διοίκηση, αλλιά δεν βρήκαν τίποτε στοιχεία. Του είπανε, ωστόσο, ότι μπορεί να ήταν στην εκστρατεία της Μικράς Ασίας σαν εθελοντής. Την άλλη μέρα βρέθηκε στη Σμύρνη κι άρχισε τις έρευνες. Ήτανε τότε που γινόταν η υποχώρηση κι όλα ήτανε χάος. Τη νύκτα της καταστροφής της Σμύρνης ήταν εκεί και σώθηκε χάρις στο Αγγλικό διαβατήριο του. Είδε τις λεηλασίες, τους εμπρησμούς κι ήτανε μάρτυρας των θυμάτων που κοθυμπώντας έντρομα προσπαθούσαν να επιβασθούν σε βάρκες Γαληνικές κι Αγγλικές και τους έριχναν πίσω στη θάλασσα.

Επέστρεψε φοβισμένος αλλή κι άπραχτος στην Αθήνα. Στράφηκε τότε προς Βορρά. Πήγε στη Θεσσαλονίκη και ρωτώντας βρήκε κάποιον αξιωματικό που του έδωσε σχετικές πληροφορίες για ένα Κύπριο γιατρό στα Σκόπια της Σερβίας. Δεν έχασε καιρό. Με την πρώτη ευκαιρία έφθασε στα Σκόπια. Με πολλή ταλαιπωρία τον βρήκε στο στρατιωτικό νοσοκομείο. Η συνάντηση ήταν συγκινητική. Άκουσε τους άθλιους του εθελοντή αδελφού του, πατριώτη όπως ήταν κι εκείνος, αλλή άκουσε και την ιστορία του, πως παντρεύτηκε μια χήρα με δυο παιδιά, αλλή η πρόθεση του ήταν να 'ρθει πίσω στην πατρίδα. Ο πατέρας μου τον πίεσε πως έπρεπε να φύγουν, γιατί ο πατέρας ήταν πολύ άρρωστος και μπορούσε να ήταν και νεκρός. Σε λίγες μέρες ξεκίνησαν για την Κύπρο. Είδε τους γονείς του κι άρχισε την Ιατρική στη Λευκωσία και Κυθραία.

Οι γιατροί, τότε, ήταν πολύ λίγοι. Εγκαταστάθηκε, λοιπόν, στη Λευκωσία και σε λίγο η γυναίκα του έφθασε. Ήθε, είδε κι απήθε. Πρώτον, δεν της άρεσε η ζωή της Κύπρου, αλλή το σπουδαιότερο εμπόδιο ήταν η γλώσσα, αφού στους έξι μήνες δεν βρήκε ένα πρόσωπο να ανταλλάξει μια κουβέντα. Από την άλλη, οι συγγενείς δεν της φέρθηκαν και πολύ καλά με την παλιά ανατολίτικη νοοτροπία τους. Η γυναίκα έφυγε και πήγε πίσω στην πατρίδα της προσωρινά, είπε, αλλή στην πραγματικότητα ουδέποτε ξανάρθε πίσω. Ο ιατρός παντρεύτηκε την Αθηνά Μαρκίδου, μια εξαιρετική γυναίκα σε ήθος και κάλλος. Έκανε τρεις κόρες, την Κλαίρη, Νόλη και Θούλη. Και οι τρεις τίμησαν το οικογενειακό όνομα Κοηλίτη.

Το 1963 όταν ο Τίτο επισκέφθηκε την Κύπρο, ο θεός μου ξαφνικά πήρε πρόσκληση από την Γιουγκοσλαβική πρεσβεία να παρευρεθεί στη δεξίωση για τον Τίτο. Ο ένας από τα παιδιά της γυναίκας του ήταν από τους ανώτατους συμβούλους του Τίτο.

Ο θεός μου, ως γιατρός, υπήρξε άριστος με τις γνώσεις της τραυματολογίας, αφού υπηρέτησε στο πολεμικό πεδίο. Ήταν και καλός μάμμος, κι έκανε τους τοκετούς στην Κυθραία και τα γειτονικά χωριά. Από πολύ μικρός τον συνόδευα στις περιόδεις του στα χωριά Μπέι-Κιογιού, Μόρα, Επιχώ, Καθηβιάτζια, όλα τούρκικα χωριά, Παλαίκυθρο, Έξω Μετόχι, Βώνη, Χάρτζια, μέχρι Άγιο Αμβρόσιο, Τρυπημένη και θυμάμαι την τσάντα με το armamentario του, το κλίσμα σε ημερήσια διάταξη, το ξύλινο στηθοσκόπιο του, το μικρό βραστήρα για τις σύριγγες. Η αποστείρωση γινόταν επιτόπου. Άναβε το οινόπνευμα κι έβραζε το νερό του μικρού βραστήρα. Οι ενέσεις που έκανε ήταν η ένεση κινίνης δια πάσα νόσο και μαθακίαν, παρόλο που η ένδειξη της ήταν ανθελιοσοιακό φάρμακο — που η εθνοσία τότε μάλιστα την Κυθραία. Επίσης μαζί του έφερε ενέσεις ασβεστίου για τη φυματίωση (calcium), ιώδιο, οινόπνευμα ή ζιβανία για εντριβές και μητε ντε μεθυλέν για τα ραιμά (επαλείψεις των αμυγδαλών). Η αποστείρωση των

χειριών γινόταν με σαπούνι Καρποϊή (carbolic acid). Μαζί του είχε μαχαίρι και λαβίδες για συρραφή τραυμάτων, ως επίσης τις μεγάλες λαβίδες τοκετού Guilliam.

Τα μαχαιρώματα ήταν τόσο συχνά εκείνη την εποχή τα Σαββατοκύριακα, στους γάμους και στα πανηγύρια. Είμαι βέβαιος πως αυτό το ιατρικό περιβάλλον με επηρέασε να γίνω γιατρός και να πάρω τη θέση του θείου μου, όπως κι έγινε.

Ο τέταρτος αδελφός Αντώνης προορίσθηκε από την οικογένεια να μείνει στα κτήματα. Πήγε τρία χρόνια στο γυμνάσιο, αλλιά όχι στο διδασκαλείο. Εν τούτοις τα αδέρφια αποφάσισαν πως κι αυτός δικαιούτο να εργασθεί δάσκαλος, αφού υπήρχε τέτοια έλλειψη δασκάλων. Αποφάσισε, λοιπόν, ο πατέρας μου κι έκαμε αίτηση εκ μέρους του σε δυο-τρία χωριά που είχαν ανάγκη από δασκάλους. Ήλθε η απάντηση από ένα ορεινό χωριό, το Φαρμακά, «Κύριο Αντώνη Κυριακίδη-Κολληίτη» και μέσα ο διορισμός. Τα αδέρφια πήραν το διορισμό και πήγαν στα χωράφια να ανακοινώσουν το χαρμόσυνο γεγονός. Φώναξαν, «έηα, δάσκαλε Αντώνη, να δεις το διορισμό σου». Ο θείος ο Αντώνης με δάκρυα στα μάτια, είπε: «Βρε, πως θα ηησμονηθεί το παρελθόν μου», δείχνοντας τις παλιάμες των χειριών του με τους ρόζους από την τσάππα και το φτυάρι.

Ο θείος ο Αντώνης διορίσθηκε δάσκαλος στον Φαρμακά κι ο πατέρας μου στο διπλανό χωριό Γούρρι κι ο θείος μου ο Γιώργος στο Καμπί του Φαρμακά. Πήγαιναν μια ο ένας, μια ο άλλος τα μεγάλα αδέρφια και τον βοηθούσαν τον πρώτο χρόνο. Όταν πήρε τον πρώτο μισθό έγραψε στον πατέρα του: «Αγ. πατέρα, πήρα τας τρεις χρυσολαμπούσας, σαν τρία άστρα τ' ουρανού, ήρας» (Αγγλικές χρυσές ήρες). Αργότερα έδωσε εξετάσεις στην Ελληνική πρεσβεία κι υπηρέτησε στις Ακρτικές περιοχές της Ελλάδας όπου και διέπρεψε (Ρίζοβον). Ήταν άνθρωπος της εκκλησίας κι ήξερε όλα τα τροπάρια, όλα τα ευαγγέλια και ήταν καλός γνώστης της Παλαιάς Διαθήκης. Πανδρεύτηκε τη θεία Αθηνά, μια εξαιρετική γυναίκα, γέννημα Κυθραίας κι έκανε τέσσερις κόρες. Άννα, Μαρούληα, Στέλλα, Ιάνθη. Όλες παντρεύτηκαν κι έκαναν παιδιά κι εγγόνια με αξιόλογες θέσεις στην Κυπριακή κοινωνία.

Η θεία μου Μαρίτσα, μια ομορφογυναίκα της εποχής, παντρεύτηκε τον Πετρή του Παπαγιώρη, ένα έξυπνο άνθρωπο της εποχής και πολυτάξιδο. Λέγεται πως έκανε μάγια του Νικόληα του Κολληίτη και πήρε την κόρη του, γιατί ήταν μεγαλύτερος της κατά πολύ στην ηλικία. Τα μάγια τα 'μαθε στη Σμύρνη και κρατούσε μαγικό βιβλίο και το χρησιμοποιούσε να γιατρέψει κι αρρώστιες. Η κόρη του Άννα το κληρονόμησε.

Η θεία μου έκανε 6 παιδιά, τέσσερα αγόρια και δυο κορίτσια. Ο άντρας της Πετρήσ πέθανε όταν ο μικρός γιος Ανδρέας ήταν 9 μηνών. Σκεφθείτε, λοιπόν,

μια γυναίκα χήρα την εποχή εκείνη, με έξι παιδιά ν' αναγιώσει. Κι όμως ο Θεός και το δέσιμο της οικογένειας βοήθησε τη θεία Μαρτισού. Τ' αδέρφια συμπαραστάθηκαν κι έβγαλε τρεις δασκάλους, 2 φαρμακοποιούς. Η μεγάλη κόρη Άννα δασκάλα, ο Παναγιώτης, ένας λεβεντάνθρωπος, δάσκαλος. Με την εισβολή έμενε εγκλωβισμένος και για πολύ καιρό υπέφερε τα πάνδεινα. Όταν επιτέλους αφέθη ελεύθερος στα 69 του χρόνια, έπαθε άσθμα και πέθανε πάνω στον παροξυσμό στο νοσοκομείο Λάρνακος. Πνίγηκε στους εμετούς του!!!

Ο Χριστάκης, ένας εξαίρετος και ανιδιοτελής άνθρωπος, μια σπάνια ευγενική ψυχή, έγινε φαρμακοποιός. Πέθανε ύστερα από κάταγμα του μηριαίου οστού. Στο νοσοκομείο μέσα έπαθε έληκη εκ κατακλίσεως κι αυτό ήταν το τέλος του. Ο Νίκος ασχολείτο με χειρωνακτικές εργασίες. Ο μικρότερος Ανδρέας σπούδασε φαρμακοποιός κι ήτανε ο παντοτεινός σύντροφος μου στα κυνήγια και στα πειράγματα του θείου του Γιώργου και του γιου του Κουρμουζή.

Η Ευανθία, άλλη κόρη της θείας Μαρτίσας, μια ωραιότατη γυναίκα, περήφανη, κράτησε το όνομα της οικογένειας μας πολύ ψηλά. Δασκάλα το επάγγελμα, παντρεύτηκε ένα εξαίρετο άνθρωπο από τη Λεμεσό, εμπορευόμενο, κι έκανε τρία παιδιά μεγάλης αξίας. Τον Χρίστο, παιδίατρο, τον Μάριο* πρώην υπουργό και πρόεδρος του Δ.Σ. του ΡΙΚ και την Έφη**, την πρώτη γυναίκα δικαστή στην Κύπρο.

Η θεία η Δέσποινα έκανε άλλη 6 παιδιά. Ο άνδρας της Μιχάλης, ένας καλοκάγαθος άνδρας αήλιό χωρίς καμιά πρωτοβουλία, φούρναρης στο επάγγελμα. Η ίδια μεγάλωσε και μόρφωσε 6 παιδιά. Ο μεγάλος της γιος Σταύρος, ένα πολύ φιλότιμο παιδί, πέθανε πρόωρα, όπως και μια από τις κόρες της, η Γιωργούλα. Ο Αντρέας***, ένα ευφυέστατο παιδί, επήρε το ανώτατο αξίωμα στην εταιρία Shell. Έχει μια ωραιότατη συλλογή αρχαιοτήτων και σχετικά δημοσιεύματα. Δυο άλλες της κόρες, Άννα και Ειρηνιά καλοτυχίστηκαν. Ο Δημητρός, ένα αξιοπρεπέστατο παιδί, πέρασε πολλές οικογενειακές δοκιμασίες στη ζωή.

Στην οικογένεια υπάρχουν τώρα περισσότεροι από 12 γιατροί από το γένος Κοηλίτη, ακοηουθώντας διαδοχικά τον πρώτο Κώστα Κοηλίτη.

* Πρόκειται για το Μάριο Ηλιάδη.

** Πρόκειται για την Έφη Παπαδοπούλου.

*** Πρόκειται για τον Ανδρέα Δημητριάδη.